

Opettajapari Darja ja Niilo Kiirikki kuolleet.

Darja Kiirikki.

Niilo Kiirikki.

Viesti opettaja Niilo Kiirikin äkillisestä kuolemasta tuli odottamatta. Sydänhalvaus tempasi hänet kesken arkista aherrusta viime kuun 24 p:nä Kuopion lääninsairaalan portilla ollessaan saattamassa puolisoaan Darjaa sairaalaan.

Opettaja Kiirikki oli syntynyt Rukajärvellä joulukuun 17 p:nä 1902. Käytyään kansakoulun ja kansanopiston toimi hän jonkun aikaa liikeapulaisena Pietarissa, kunnes joutui pakolaisena siirtymään Suomeen ja sitä tietä Sortavalan opettajaseminaariin, jossa valmistui opettajaksi v. 1927. Opettajana hän toimi Salmin Orusjärvellä toistakymmentä vuotta ja sitten Pieksämäen kauppalassa vuodesta 1940 lähtien kuolemaansa saakka. Salmassa ollessaan opettaja Kiirikki hoiti useita luottamustehtäviä ollen mm. Salmin Sk. paikallispäällikkönä, kr.kat. kirkon isännöitsijänä ja Salmin seurakunnan kirkkoneuvoston jäsenenä. Pieksämäelläkin hän osallistui monella tavalla opettajain järjestötoimintaan. Hän oli Pieksämäen opettajayhdistyksen jäsen ja Pieksämäen opettajayhdistyksen pliritoimikunnan monivuotinen sihteeri ja urheilutoimitsija. Opettaja Kiirikki oli urheilumies ja rintamasotilas ollen eri tehtävissä talvi- ja jatkosodassa. Hiihto- ja ampumaurheilu olivat hänen mieluruhtina. Hän oli mestariluokan ampuja.

Opettaja Darja Kiirikki os. Mauranen, edellisen puoliso kuoli Pieksämäen sairaalassa tämän kuun 11 p:nä ankaran taudin murtamana. Hän oli syntynyt Repolan Koropissa toukokuun 18 p:nä 1902. Hän valmistui opettajaksi Suistamon seminaarissa v. 1920. Heidät vihittiin avioliittoon heinäkuun 29 p:nä 1928.

Yleensä, mutta erikoisesti opettaja Kiirikkeihin soveltuvat Pyhän kirjan sanat: Kun se parasta on ollut, on se tuskaa ja työtä ollut. Tämä ei näkynyt kylläkään ulospäin, mutta sitä se oli. Uskolliset työntekijät uurasivat niiden päämäärien hyväksi, jotka he olivat itselleen asettaneet. Ne olivat koti ja isänmaa.

Muistan hyvin sen päivän, jolloin opettajapari Kiirikki perusti oman yhteisen kodin itselleen. Onnitellakseni tuossa tilaisuudessa nuorta pariskuntaa lausuin toivomukseni, että uudesta kodista tulisi puhdas ja oikea karjalainen koti, jossa parhaat karjalaiset perinteet säilyisivät ja josta loistaisi valoa mullekin. Suureksi iloksemme olemme voineet todeta kauniilla tavalla tämän toteutuneen. Karjalainen vieraanvaraisuus on aina ollut ominaista siellä ja sieltä lähdettyä on itsekukin tuntenut saaneensa sisäistä rikkautta itselleen. Siinä kodissa laulunmahti oli saanut sijansa. Erikoisesti Darja-emäntä antoi kauniin äänensä soida ei vain kotona, vaan julkisissakin tilaisuuksissa,

Oma koti, vanhuudenpäivän satamapalkka, jossa perheen vanhuset saivat viettää illanruskon ehtoopäivää, oli päämäärä ja se toteutui raskaiden aherrusten jälkeen, mutta siihen ei keritty vielä muuttamaan. Tämän rinnalla kodin haltijat ajattelivat ja valmistautuivat läistä kotia varten tietäen, että täällä ei ihmisellä ole pysyvää asuinsijaa. Aitokarjalaisen kotihengen pohjana oli syvä vakaumus ja terveet elämäntavat vallitsevina. He näkivät hyvää siinäkin, mikä meistä toisista tuntui synkältä. Kaunis tämän kodin haltijain elämänpäiire oli siinäkin, että he eivät olleet valmiita tuomitsemaan niitä, joita toiset moittivat.

Mutta tämän valoisan elämäntutkimuksen rinnalla näky-mättömänä sykki opettajapari Kiirikien rinnassa kärsivät sydämet. Kalkki ei ole mennyt niinkuin oli toivottu ja suunniteltu, ei omista eikä heimonsa asioissa. Sieltä, mistä odotettiin iloa, ei aina tullutkaan. Ei ollut heldän syynsä, että näin kävi, mutta eivät nämä vastoinkäymiset olleet jälkeä jättämättä. He iloitsivat viime kesänä tavatessamme omasta kodista ja lastensa kasvattamisesta aavistamatta silloin, mitenkä hiljaisen henkäyksen ylitsekyymisen seurauksena on kodin pirstoutuminen, jolloin heldä itseään enää ollut.

Opettajakutsumusta pitivät opettajat Kiirikit pyhänä. Heldät tunnettiin eteviksi ja uskollisiksi työntekijöiksi. Tunnonllisen valmistuksen jälkeen he tarttuivat tuijin ottein kiinni tehtäviinsä.

Mutta tämän opettajakutsumustensa rinnalla heldän sydämensä sykkivät lämpimästi omalle karjalaiselle heimolleenkin. Sen ajan, minkä he saivat heimonsa nuorisoa ohjata, oli siunausrikasta aikaa eikä ole tällöin unohdettava sitäkään työtä, jota Niilo Kiirikki suoritti keräämällä aikanaan suuret määrät vanhaa tietoutta heimonsa keskuudessa ja että hän useaan otteeseen on muistanut lehteämme karjalannurteisilla pakinoillaan.

Opettajapari Kiirikki jätti meihin, heldän työ- ja taistelutovereihin, kauniin ja velvoittavan muiston. Heissä siirtyi manan majolle kappale vanhaa kalevalaista aatellisperintöä. Vaatimattomuus ja nöyryys olivat Kiirikeillä ominaista. Mekin nyt ymmärrämme, miksi tämä näin oli: tämänkaltaisten on, Jumalan sanan mukaan, taivasten valtakunta.

W. K.

Tämän kuun 14 p:nä täytti 75-vuotta mainehikas, monin tavoin suuresti ansioittunut professori Heikki Klemetti.

Kiitokset!

Kaunista tapaa noudattaen ovat alla luetellut seuramme ystävät ja toiminimet muistaneet seuraamme ja vähävaraisia Suomessa olevia karjalaisia. Saamallaamme avustuksella olemme saaneet lehtemme joulunumeron painatuskustannukset peitettyksi ja voineet maksuttomasti jakaa huomattavan määrän joulunumeroamme vähempivaraisille karjalaisille ja lisäksi lähettää heille tämän vuoden vuosikertoja. Avustajillemme pyydämme esittää parhaat kiitoksemme:

Lassila & Tikanoja Oy
 Ville Mattinen Oy
 Higin Kutomo ja Kravatti Oy
 Nurmeksen Kauppa Oy
 John Nurminen Oy
 Oy Mitro
 Saikkonen Oy
 I. Marttinen
 Pekka Mattinen
 N. Rovamo Oy
 Kouta Oy
 Repolan Tukku- ja Vähittäiskauppa Oy
 Jussi Seppänen
 Tiilikainen & Seppänen
 Naisten ja Lasten Pukimo Joensuu
 Impiranta Säätö
 J. Arhippainen Oy
 V. I. Arhippainen
 Simo Arhippainen
 Matti Väisänen
 Toiminimi Ameka

Viime kuun 20 pnä täytti Kansallismuseon kansatieteellisen osaston johtaja, filtri Toivo Immanuel Itkonen 60 vuotta.

Joht. Gregorius Simola kuollut.

Seuramme pitkäaikainen tilientarkastaja ja tukija, toimitusjohtaja *Gregorius Simola* kuoli Helsingissä viime joulukuun 21 pnä. Johtaja Simolan elämänvaiheet kulkivat samoja latuja, joita niin monen itäkarjalaisen elämä on kulkenut: vähävaraisesta alusta hyvään taloudelliseen asemaan omin voimin ja ponnistuksin. Simola oli syntynyt Uhtualla v. 1886. Toisella kymmenellä oleva poikanen siirtyi Suomeen ensiksi juoksupojaksi, sitten kauppatarkastajaksi, josta oman tukkuliikkeen omistajaksi ja johtajaksi ja vihdoin sen ohella oman tehtaan rakentajaksi. Oman tukkuliikkeen, Kauppa Osakeyhtiö-nimisen, hän perusti 1918. Vainaja oli myös perustamassa v. 1921 Kupittaaan Savi Oy:tä ollen alusta asti yhtiön johtokunnan jäsen ja vuodesta 1936 johtokunnan puheenjohtaja. Rohkein hänen aloitteestaan oli Pitäjämäen Verkatehtaan perustaminen ja sen valmistaminen, mikä sekkin hänen tarmollaan toteutui.

Erikoisesti meidän karjalaisten mieliä lämmitää hänen osanottonsa rientoihimme. Lähes neljännesvuosisadan ajan hän toimi seuramme tilientarkastajana ja tuki työtämme monin tavoin. Viime kesänä seuramme johtokunta antoi hänelle seuramme ansiomerkin.

Vainaja siunattiin ijäisyysmatkalle Krematorion kappelissa viime tammikuun 5 pnä lukuisan ystävä ja tuttavajoukon läsnäollessa. Seuramme puolesta johtokunnan jäsenet johtaja Pekka Mattinen ja seuran sihteeri Keynäs laskivat seuramme seppeleen, viime mainitun pitäessä jäähyväispuheen uskolliselle työtoverille.

Karjalaiset ja Karjalan ystävät!

Muistakaa lahjoituksilla ja jälkisäädöksillä Karjalan Sivistysseuran ja Kalevalaisen Kulttuurin Ystävien rahastoja!